

DICTAMEN: 54/2015, de 19 de febrer

MATÈRIA: Responsabilitat patrimonial

DEPARTAMENT: Governació i Relacions Institucionals

PONENT: Ma. Jesús Montoro Chiner

Reclamació d'indemnització instada per una empresa davant d'una diputació pels danys i perjudicis derivats d'una tala d'arbres a l'interior d'una riera

ANTECEDENTS

Es dedueixen del Dictamen.

FONAMENTS JURÍDICS

I. La reclamació indemnitzatòria instada davant la Diputació B per l'entitat A, pels danys i perjudicis derivats, segons al·lega, d'una tala d'arbres a l'interior de la riera C a càrrec de la Diputació, sense la posterior recollida del brancatge, s'ha d'ajustar als extrems següents: a) els requisits formals del procediment de la reclamació; b) l'existència del dany i la seva antijuridicitat; c) l'existència de relació de causalitat entre els danys produïts i el funcionament dels serveis públics, i d) si escau, la valoració del dany i les quantitats i modalitats de la indemnització.

La reclamació basa la petició indemnitzatòria en els aspectes següents: la reclamant és la propietària de la presa D, ubicada al municipi F, i aquesta infraestructura, atesa l'actuació de la Diputació, ha patit danys i perjudicis en el funcionament, i ha calgut realitzar tota una sèrie de tasques no habituals de neteja, reparació i substitució de béns mobles, etc.

Els fets que fonamenten la reclamació són els següents:

El dia 6 de març de 2013, els operaris de la presa van advertir que el sobreeixidor s'havia obturat parcialment a causa d'una inusual quantitat de restes de poda i branques de grans dimensions que es trobaven a l'embassament, les quals procedien d'aigües amunt de la presa, atès que la Diputació havia talat arbres a l'interior de la riera C i havia dipositat tot el brancatge i part dels arbres a la mateixa llera o als voltants, i, després, els corrents produïts per les pluges van arrossegar aquest brancatge i arbres aigües avall fins a l'embassament. L'obturbació parcial va provocar que les aigües sobreeixissin incontroladament pels marges de la presa i inundessin els voltants, la qual cosa va provocar danys als camins d'accés, a l'edificació d'habitatges anomenada G i al mobiliari que es trobava a l'interior, i la necessitat de realitzar tasques importants de neteja de tota la brossa que obturava el sobreeixidor. Per tot això, es va efectuar un càlcul de 91.592,91 euros (sense aplicar l'IVA vigent) com a import indemnitzatori, al qual s'hauran d'afegir els interessos que corresponguin fins a l'abonament efectiu.

La proposta de resolució s'efectua en el sentit de desestimar la reclamació. La Diputació entén que "cal desestimar la reclamació de responsabilitat patrimonial formulada per la societat A pels danys materials produïts en les instal·lacions de la presa C, propietat de la reclamant, a conseqüència, segons afirma, que els corrents produïts per les pluges van provocar l'arrossegament d'un seguit de branques que prèviament havien estat dipositades a la llera del riu, després de la realització de tasques de tala d'arbres a l'interior de la riera C, a càrrec d'aquesta Diputació B".

II. El dictamen d'aquesta Comissió Jurídica Assessora s'emet, preceptivament, en els expedients de responsabilitat patrimonial, segons el que disposa l'article 8.3.a) de la Llei 5/2005, de 2 de maig, reguladora d'aquest òrgan consultiu. El precepte restringeix el coneixement d'aquesta Comissió a les reclamacions de responsabilitat patrimonial de les administracions públiques, la quantia de les quals sigui igual o superior a 50.000 euros, com és el cas que ens ocupa.

L'Administració local, en aquest cas la Diputació B, en els mateixos supòsits i sota els mateixos principis aplicables a totes les administracions públiques, també pot resultar patrimonialment responsable en els termes establerts en la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (LRJPAC), i en el Reial decret 429/1993, de 26 de març, pel qual s'aprova el Reglament que desplega els procediments en matèria de responsabilitat patrimonial (RPRP). Tot això integrat en la Llei 26/2010, de 3 d'agost, reguladora del règim jurídic i del procediment de les administracions públiques de Catalunya. Així s'havia disposat en la legislació catalana de règim local, constituïda pel Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, que aprovava el Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals ha tramès a aquesta Comissió Jurídica Assessora la sol·licitud de dictamen, segons petició de la Diputació, la qual cosa és procedimentalment escaient.

Com tantes vegades ha assenyalat aquest òrgan consultiu, la institució de la responsabilitat patrimonial té el seu fonament constitucional en l'article 106.2 de la Constitució, i la remissió que efectua a les normes "en els termes establerts per la Llei" suposa la referència als paràmetres d'exercici i admissibilitat de l'acció, així com als requisits i elements materials necessaris perquè la petició prosperi i el perjudicat tingui dret a ser indemnitzat.

III. Abans d'entrar a analitzar els elements formals, convé efectuar les precisions següents, a títol il·lustratiu i, especialment, referides als continguts dels informes de l'expedient de reclamació.

– L'any 2007 es va subscriure un conveni de col·laboració entre la Diputació B i H per a la recuperació de la riera i de l'embassament D. Com és sabut, per *recuperació de les rieres (riverbed reclamation)* s'entenen totes aquelles operacions de neteja, embelliment, estètica, accessibilitat, etc. de determinades rieres a l'efecte de millorar-les ambientalment i, en algunes ocasions, extreure'n algun avantatge lúdic, fins i tot, per a la població. En l'expedient no consta la documentació que acrediti que la Diputació hagués enviat o notificat el 25 de maig de 2007 a l'Ajuntament F el conveni esmentat i el projecte, ni tampoc al Departament de Medi Ambient ni a l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA).

– El 24 d'abril de 2008, el projecte es va presentar a l'ACA per a l'autorització corresponent, la qual va ser atorgada mitjançant Resolució d'1 d'octubre de 2008 pel coordinador de la Demarcació Territorial B.

– Entre l'1 d'abril i el 20 de juliol de 2009 es van realitzar les actuacions materials de neteja. En l'expedient figuren incorporades algunes fotografies que ho acrediten. Hi consta, també, que la màquina que triturava les restes vegetals es va enfonsar en un tram i que van apilar els troncs, van retirar tota la brancada i no van realitzar més actuacions fins al requeriment de l'ACA l'any 2014 (pàg. 233 i fotografies de les pàg. 248 a 254).

– El 5 d'agost de 2011 va tenir lloc una reunió a la seu de l'ACA amb representants de la Diputació B, l'actual reclamant i els representants de la mateixa ACA, sobre la voluntat de restaurar la presa D (pàg. 235 i següents). No consta que aquestes actuacions de millora es realitzessin abans del 6 de març de 2013, és a dir, abans de la producció dels fets pels quals ara es reclama.

– Del 4 al 6 de març de 2013, hi va haver unes pluges importants a la zona J, les quals es poden observar en les dades de la Xarxa de les estacions meteorològiques de Catalunya de 2013, gestionada pel Servei Meteorològic de Catalunya. Les precipitacions generalitzades del 4 al 6 de març van ser molt abundants al Montseny, les Guilleries, el Massís del Port i el Pirineu més oriental, i es van superar els 200 mm (cal fer notar que els 200 mm es refereixen al Pirineu més oriental).

– El 6 de març de 2013, es van produir els danys a la presa arran de l'arrossegament de la brancada fins al sobreeixidor de la presa, que es va obturar (com es fa constar en les fotografies de les pàgines 109-111 i 249-253). A aquest efecte, el 5 de març de 2014, consta en l'expedient un escrit de reclamació de l'entitat A per la presumpta actuació negligent de la Diputació en la neteja de la riera, en no haver recollit la brancada. L'empresa reclamant hi fa constar l'acreditació dels danys mitjançant factures i declaracions de testimonis, les quals es consideren necessàries per a provar la relació de causalitat.

– El dia 6 de març de 2013 es van acumular fortes pluges a la zona i es va produir un desbordament, tant del marge esquerre com del marge dret de la presa, que va obligar a fer-ne una evacuació. D'altra banda, l'estat de la presa no era l'òptim, atès que l'any 2011 s'havia reconegut la necessitat de restaurar-la amb obres de millora, la realització i finalització de les quals no consta en l'expedient.

– El 5 de desembre de 2013, l'ACA va efectuar actuacions d'inspecció sobre l'estat de la riera.

– La Diputació assegura que, el 7 d'abril de 2014, els seus tècnics van reprendre les actuacions de retirada de troncs a la zona (aquests fets estan recollits en l'informe de l'Oficina Tècnica de Parcs Naturals –pàg. 233–, però no hi consta cap documentació acreditativa, excepte les fotografies de la pàg. 248).

– D'altra banda, la Diputació nega, per falta de prova, la reclamació, i imputa els danys a l'estat deficient de les instal·lacions i a les fortes pluges d'aquells dies (que, com ja s'ha assenyalat, van ser qualificades de "molt abundants", però no d'extraordinàries).

– Els treballs de tala es van realitzar l'any 2009, i van ser abandonats sense la retirada dels troncs dels arbres, atès que la trituradora va quedar enfonsada en el fang. Les actuacions van finalitzar l'any 2014, amb la inspecció prèvia de l'ACA. En qualsevol cas, resulta un període extraordinàriament llarg el que va transcórrer entre l'any 2009, quan es van abandonar les actuacions sense que es retiressin els troncs, i el 2014, quan es van finalitzar.

– Les fotografies del dia dels fets aportades per la Diputació són globals i s'hi aprecia una certa acumulació de brancada (pàg. 249 a 253). Les fotografies que aporta la reclamant per tal de provar que el brancatge va produir l'obturació del sobreeixidor de la presa no porten la data ni "contextualitzen la zona" (pàg. 109 a 111).

– En la pàgina 272 de l'expedient, concretament en la proposta de resolució, es llegeix el que segueix: "Per tant, queda provat que: la tala d'arbres i vegetació es va realitzar entre l'abril i el juliol de 2009; el seu àmbit geogràfic es va limitar als voltants de l'embassament petit D, que, com coneix perfectament la reclamant, es troba a una certa distància de l'embassament o presa D on es diu que es van provocar els danys; es va retirar tota la brancada, quedant únicament apilonats els troncs, els quals han estat en aquesta situació fins a l'abril de 2014, data en què es van retirar per indicació de l'ACA."

– En l'escrit de reclamació, com ja s'ha avançat, es fa constar que: "El dia 6 de març de 2013 s'adverteix per part dels operaris de la presa que s'ha oburat parcialment el sobreeixidor per una inusual quantitat de restes de poda i branques de grans dimensions que es troben en l'embassament. Realitzades indagacions, es comprova que totes aquestes restes de poda i branques provenen d'aigües amunt de la presa, a causa que es va realitzar una tala d'arbres a l'interior de la riera C i s'havia dipositat tot el brancatge i part dels mateixos arbres en la mateixa

llera o en els voltants per qui estava realitzant la tala (que ara sabem que es tracta d'aquesta Diputació); i els corrents produïts per les pluges van arrossegar aquest brancatge i arbres aigües avall fins a l'embassament. L'obturació parcial va provocar que les aigües sobreexissin incontroladament pels marges de la presa, inundant els voltants, el que va provocar danys als camins d'accés i a l'edificació d'habitatges anomenada G i al mobiliari que es trobava a l'interior, i la necessitat de realitzar tasques importants de neteja de tota la brossa que obturava el sobreexidor" (totes les tasques de neteja, com les de reparació, substitució de mobiliari, etc., estan detallades en les factures que s'adjunten).

– En l'escrit de reclamació, la instant també adverteix que, en contra del que assenyala l'article 18 de les Normes urbanístiques del Pla general del municipi, la Diputació no va sol·licitar cap llicència per a talar els arbres; que, en l'article 15 de la normativa especial de protecció del medi natural del paisatge J de l'any 2008, s'establí que calia llicència municipal prèvia per als actes d'utilització del sòl establerts en la Llei d'urbanisme, així com per a realitzar qualsevol activitat que comportés una modificació de les característiques naturals del terreny; que, entre els actes sotmesos a llicència pel Decret legislatiu 1/2010, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei d'urbanisme, estan sotmesos a llicència, segons l'article 187.2, l'acumulació de residus i el dipòsit de materials que alterin les característiques del paisatge i la tala de masses arbòries de vegetació arbustiva d'arbres aïllats en els supòsits que ho exigeixi el planejament, i que, finalment, l'article 86.2 de la normativa del Pla especial citat estableix que "les restes dels aprofitaments forestals sense valor comercial que no siguin retirades podran romandre sobre el terreny sempre que no es facin piles, sinó que es disposin sobre el terreny de manera que permetin una fàcil descomposició. En cap cas no es podran acumular les restes forestals en una franja de 20 metres a banda i banda dels camins, d'acord amb allò que disposa l'article 20 del Decret 64/1995, de mesures de prevenció d'incendis forestals".

IV. Ara convé entrar en els aspectes formals respecte de l'exercici de l'acció, la legitimació i el compliment de les regles del procediment administratiu.

La reclamació no planteja problemes respecte de l'exercici de l'acció. En efecte, es va interposar el 5 de març de 2014 i els successos s'havien produït el 6 de març de 2013. Per tant, es compleixen els requisits de temporalitat exigits per l'article 145.2 de l'LRJPAC.

Tampoc no planteja problemes la legitimació activa. La reclamant és la mateixa titular de la presa, segons ha reconegut la mateixa Diputació B en el procediment; i consta acreditada, al mateix temps, l'actuació del representant de l'entitat mitjançant els poders notariais corresponents aportats (pàg. 202 i seg.).

La Diputació B ha tramitat l'expedient, atès que té la competència de les actuacions de neteja de la riera i de les operacions hipotèticament causants dels danys que la reclamant al·lega que van ser, en el seu dia, executades a càrrec de la Diputació; a més, té la competència en la millora dels espais fluvials de la Xarxa de Parcs Naturals de la Diputació, com és el cas del supòsit que ens ocupa.

Respecte del procediment, cal assenyalar que l'expedient es presenta indexat i foliat, i s'han atorgat els terminis per a la proposició i pràctica de proves i per a formular-hi al·legacions. El mateix Ajuntament ha realitzat, d'ofici, actuacions d'inspecció en relació amb els fets, les quals figuren, també, en l'informe proposat de resolució, tot i que no hi consta la valoració dels danys efectuada per l'Administració instructora (en la proposta de resolució desestimatòria tampoc no es fa al·lusió a aquesta valoració), com aquesta Comissió ha repetit en diverses ocasions que era convenient efectuar (Dictamen 223/2008, entre d'altres).

Cal afegir que consten en l'expedient reportatges fotogràfics aportats tant per la reclamant com pels serveis de J, l'informe pericial respecte dels danys patits i la documentació, emesa a petició de l'empresa reclamant, relativa a la valoració de les modificacions que s'haurien de realitzar en el sobreexidor de la presa D a fi que recuperés, segons es manifesta, la situació que tenia abans dels fets de 6 de març de 2013.

Com a conclusió, doncs, cal dir que la tramitació de l'expedient s'ha ajustat al rigor formal procedimental necessari, i que els informes, reportatges i altres documents que hi consten permeten a aquesta Comissió Jurídica Assessora entrar a dictaminar sobre l'actuació de l'Administració, els resultats lesius que al·lega la reclamant i l'establiment de la causa dels danys com a criteri de la imputació de la responsabilitat patrimonial a l'Administració.

V. Ara cal entrar a analitzar el fons de la qüestió. Per començar, convé assenyalar que és doctrina jurídica generalitzada que la responsabilitat patrimonial de l'Administració es pot originar per accions o omissions, per fets i circumstàncies originats per la conducta de l'Administració o per actes administratius, tant sotmesos a dret com que contravenen el principi de legalitat. L'article 106 de la Constitució inclou, com se sap, fets, actes, accions, activitats o gestions pròpies del que es pot anomenar la *funció administrativa*, sigui perquè es portin a terme o perquè s'ometin. En el sistema de responsabilitat patrimonial vigent en el nostre sistema jurídic, no sempre és rellevant l'actuació de l'Administració (jurídica o antijurídica), sinó l'antijuridicitat del resultat o lesió, tot i que, d'acord amb el contingut de les sentències del Tribunal Suprem de 18 d'abril i de 12 de juliol de 2007, és imprescindible que existeixi nexa causal entre el funcionament normal o anormal del servei públic i el resultat lesiu o danyós produït, on la idea rellevant o fonamental és que el dany que s'al·lega sigui antijurídic i el reclamant no l'hagi de suportar, i que, en tot cas, es pugui provar

la causalitat entre els danys antijurídics patits i la conducta administrativa, sigui activa o omissiva, sigui per circumstàncies o per actes, fins i tot materials, de l'Administració.

La idea anterior ha d'inspirar el raonament que, a continuació, s'efectua, atès que no s'analitza si la conducta de la Diputació en les tasques de recuperació de la riera van estar sotmeses o no a dret, sinó si la brancada o els troncs apilats, els quals van estar en aquella situació fins a l'abril de 2014, data en què van ser retirats per indicació de l'ACA, van ser els causants dels danys produïts en la presa en obturar-se; circumstància que, si fos així, a més, s'hauria de provar. Del que es tracta, en realitat, és d'establir si els danys produïts el març de 2013, presumptament i com diu la reclamant, per les brancades i els troncs acumulats i per l'obturgació del sobreeixidor, han tingut exactament la causa que al·lega en el mal funcionament en la retirada de totes les restes d'arbres talats, podent-se provar que, realment, quatre anys després, l'acumulació d'arbres i vegetació entre l'abril i el juliol de 2009, i existent encara fins al 2014, fos la causa material, eficient i principal de la producció dels danys en la presa i els edificis contigus amb efectes jurídics.

Els danys que la reclamant al·lega haver patit, independentment de la causa que tinguessin, són, en efecte, danys econòmicament avaluables i individualitzats en la presa de la seva propietat. Per tant, es tracta d'uns danys que revesteixen la naturalesa d'econòmics, identificables, individualitzats i susceptibles de ser valorats, la qual cosa s'acredita en l'expedient mitjançant les corresponents factures i declaracions de testimonis. Res no impedeix que es puguin qualificar de danys que el particular no estava obligat a patir; si més no, més enllà del que en el seu funcionament habitual està exposada una presa. I s'ha de tenir en compte, a més, que les pluges que es van produir en aquells dies van ser pluges abundants, o molt abundants, com ja s'ha assenyalat més amunt, però que en cap cas no van tenir la qualificació de pluges extraordinàries (o pluges que apuntessin l'existència de l'anomenada *força major*).

Aquesta Comissió no ha d'entrar a examinar si l'actuació de la Diputació –que, segons es reconeix en el mateix expedient, sembla que no va completar la tasca de recollida de tots els arbres i la vegetació que es van manipular entre l'abril i el juliol de 2009– va estar ajustada a la manera com el planejament requereix que s'executin aquell tipus de talas: mitjançant llicència, amb una disposició del que es va talar d'una manera concreta, en una tipologia de sòl, etc., com ja s'ha exposat. Tal com es diu, “quedaven únicament apilonats els troncs, els quals han estat en aquella situació fins a l'abril del 2004, en què es van retirar per indicació de l'ACA” (pàg. 272).

El que interessa en aquest Dictamen és establir o determinar si aquells arbres, brancades i troncs apilonats des de feia quatre anys van ser la causa de l'obturgació del sobreeixidor i dels danys produïts a la presa, sempre que la reclamant hagi pogut provar que els danys que al·lega siguin eficientment produïts o hagin pogut ser realment i eficientment produïts per les branques,

brancades i arbres apilats. Provar la realitat del dany és una cosa i provar la causalitat del dany és una altra, que, en els casos de desbordaments de rieres –danys materials en què es combinen tant les pluges com la fusta escampada pel bosc–, planteja una dificultat coneguda que, no per això, ha de relaxar el principi que la càrrega de la prova correspon a qui reclama. I, per això, a través dels documents, reportatges fotogràfics, etc. que consten en l'expedient, aquesta Comissió Jurídica Assessora ha de comprovar si veritablement ha pogut existir la relació de causa a efecte que la reclamant al·lega, tot i que aquest òrgan consultiu està convençut dels danys patits i de la seva veracitat, ateses les característiques i la naturalesa de la documentació tècnica, els plànols i el projecte que s'aporten respecte de les modificacions a efectuar en el futur a la presa per a repassar els desperfectes. Però aquesta circumstància no significa que tots aquells documents provin que els desperfectes patits en la presa es produïssin per les obturacions provocades pels arbres i les brancades procedents de la recuperació de la riera quatre anys abans.

En efecte, del reportatge fotogràfic aportat per la part reclamant, es dedueix l'existència de brancades i troncs al voltant d'un dels extrems de la presa. Però la fotografia no comprèn l'angle complet del mur, ni tan sols dels dos extrems del mur. En les pàgines 105 i 106 de l'expedient s'aprecien, en efecte, branques i troncs de no gaire longitud al voltant d'uns metres de la presa. Ni tan sols la fotografia núm. 5 (pàg. 105 de l'expedient), que recull en tot el seu angle la presa, i que, en principi, està feta correctament, agafant l'angle complet segons els plànols, no permet establir una altra cosa que no sigui l'existència dels desperfectes. Si bé és cert que és l'única fotografia que comprèn els dos eixos o angles complets de la presa, per tant, aquesta en la seva totalitat. I com a fotografia seria una de les més admissibles legalment, en termes de prova.

Utilitzant un criteri no rigorista i a l'efecte de verificar realment l'existència de la causalitat, aquesta Comissió Jurídica Assessora podria acollir-se al reportatge fotogràfic presentat pels serveis de J, el qual mostra imatges de la retirada de restes vegetals apilades i troncs des del 19 de maig de 2009 fins al 29 de gener de 2010, i de restes dels troncs apilats i els rebrots dels arbres de 28 de març de 2014 en endavant, i també podria analitzar les fotografies dels serveis citat corresponents al desbordament del marge esquerre de la presa de 6 de març de 2013, així com del marge dret de la presa. Però cap d'elles comprèn la totalitat de la presa, de manera que, en cap cas, no s'arriba a provar que realment els troncs que obturen i erosionen els marges facin elevar d'una manera natural l'aigua en la presa, ja que aquesta es podria haver trencat o deteriorat no necessàriament pels laterals.

Tampoc no s'arriba a provar en cap moment si, entre l'any 2009 i el març de 2013, quan es van produir les pluges, s'havien ocasionat altres episodis de pluja abundant que, al mateix temps, haguessin pogut arrossegar els troncs, i la presa hauria pogut resistir sense trencar-se perquè possiblement estava en un millor estat de conservació (no s'ha d'oblidar que el projecte de

modificació es proposava per a adequar la presa en més punts que no solament l'erosió dels marges dret i esquerre teòricament destrossats per les pluges de 6 de març de 2013).

Tot això porta aquesta Comissió a entendre que de la documentació utilitzada, com ja s'ha avançat, es pot tenir una evidència dels danys, però no una evidència de si els danys es van produir pels troncs apilats en els anys anteriors i per les brancades no recollides o rebrotades del bosc, producte de l'actuació anterior de recuperació de la riera.

No hi ha una evidència que convenci, per les proves presentades, que les brancades fossin producte de la tala, ni que s'acumulessin tan sols a la presa (n'hi havia també a la llera de l'embassament), com tampoc no hi ha proves que s'hagués produït cap circumstància semblant els anys anteriors.

Com s'ha dit, els reportatges fotogràfics mostren situacions fixes, enfocades en angles parcials, i que no mostren en la seva totalitat una evidència necessària per a poder establir la causalitat de la imputació dels danys a la Diputació. Ni tan sols mostren l'evidència necessària per a poder establir una concausació que imputi, doncs, parcialment, els danys a la mateixa situació de la presa, i a una actuació de neteja deficient de les restes de la recuperació, en el seu dia i quatre anys abans, de la riera.

I, dit l'anterior, ja no té importància analitzar si les tasques de recuperació de la riera van estar o no autoritzades (de l'expedient es dedueix que l'ACA les va autoritzar en el seu dia), si els troncs havien estat apilats d'acord amb les condicions que requeria el sòl del bosc, i altres circumstàncies que afecten les actuacions efectuades per compte de la Diputació.

Quan aquesta Comissió ha acceptat les reclamacions per danys procedents de desbordaments (dictàmens 189/2000, 183/2002 i 76/2008), havia arribat a la convicció que el dany podia ser imputable a una circumstància objectiva, degudament provada, a través d'elements de judici necessaris per a valorar, no solament les proves que aportaven els reclamants, sinó la totalitat d'elements existents en l'expedient. Però tots aquests requisits de cautela, racionalitat i evidència probatòria no es produeixen en l'expedient objecte de dictamen.

CONCLUSIÓ

És procedent informar desfavorablement sobre la reclamació d'indemnització instada per A davant la Diputació B pels danys i perjudicis derivats d'una tala d'arbres a l'interior de la riera C.